

Barabás Zoltán

Ballada a halódó városról

Ványadt lelkek halódó városa,
most hozzád szól Villon, a vágáns,
kinek még nem volt saját vánkosa,
hogy mindig virgonc legyen, elegáns.
A kocsmá ablakán mocskos fény kapar,
hasgat mindenem, de a lőre oly hamar
ledönt és csak magamtól kérdezem: ámbátor
lelkedben rendet rak-e még a mámor?

Lesz-e még Holnap, dal s vérbő borissza
vagy minden poéta a bürökpoharát kiissza?
Üzenem a koldus hétköznapoknak, hogy minden
papos hazugság mellé odatalál a nincsen.
Totyakos cimborák, öreg lotyók, száraz mellek?
Mit nekem! „Kolbász legyen a sonka mellett
míg árja nem apad a vérnek.” Ámbátor
lelkedben rendet rak-e még a mámor?

Ajánlás

Üdvöz légy egykor' büszke Várad!
Hévjó vized, szőlőhegyed s várad
emléknek már langy, pusztuló tábor
Lelkedben rendet rak-e még a mámor?

Kései ballada a Góbé Csárda jótét lelkeiről

*Francois Villon modorában
Szundy László barátomnak ajánlom*

E sarki házban, hol kopott bordély
sose vagyon, szállásadónk a góbé
Pápay Egy Zoltán, kit mord éj
évadján hozott az öreg, borissza Noé
Kárpát bércén, Sebes-Körösön átal.
Bakójában vala szürkebarát, hal?
– kérdé Pintér, majd a készlet miján:
még százegy csatát kiáll?

E sarki házban, hol jó puskát
fálnak fordítani tilos, ne fuss hát
jó Mátyus, természeted aranyban karát.
Sedevi-félét kortyolj, újlaki nedűt,
bajnok lészel és kikapod Lőrinc barát
dagadt álla alól a tücsökhegedűt.
Itt szende és kurafi szépeleg, piál,
még százegy csatát kiáll.

Ajánlás

Herceg, drágát igyál!
A csudajóból sose kettőt.
Duzzad a borág s a vessződ
még százegy csatát kiáll.

Tüzes Bálint

Itthoni tavasz

világ tetején ülök
alattam talaj
fenn felhő s az ég
lenn a folyó s a város
áldott föld
maroknyi Várad
noha nagy
örök föld
hol ember előtti csöndből
üzennek bimbózó
magnóliák
illatuk lobogón hirdeti
mindnek
reánk már
hiába támad a tél

Goron Sándor

felhő és anyaföld között

láthatatlan létrán járkálsz
felhő és anyaföld között
tested havak palástjába öltözött

mutatni akarsz valamit
elbűvölni e hidegben e télben
hagyod hogy húzzon vonszoljon utánad
a látványszomj aranykötélen

Finta Éva

Jancsin mester házai

(Beregszászi utcaképek)

Táltos idő hogy törsz utat és lerombolsz
minden csodát minden gyarapodni vágó
képzeletet! Házak utcaképek állnak
háttal neked megfosztva a kezdet által
tökélyre vitt képek ragyogásban fénylő
tündökletétől.

Vén téglafal levert vakolat angyalfej
Jancsin mester termése a szép arcú nő
akár a torz Gorgó fejek vagy a harcos
mezítelen álló alak ott a sarkon
az épület élén ahol egykor én még
boltokba mentem.

Most égis ér városfelejtő hiányod
szépség halott minden teremtés hideg kő
a ház akár sírkő is lehetne mégis
élő a mély bujdosva a kripta-térben
laknak bizony minden szoba él belülről
zárják a múltat.

2007. január 21.

Naptártalan idő

Hát kivetül számtanilag
égi időnk csillagidőnk
csillagosan elciripel
még egy idő még egy világ.

Áll kapuja szent neveket
felsoroló visszavezet
kezdeteit felkeresi
indul a pont új utakon.

Mit tudom én kik lehetek
mennyi sötét mennyi fehér
mennyi jövő mennyi előd
mit tudom én kik lehetünk.

Fordulatán újra csavar
táncol a mozgásba rogyott
szédületet villanyozó
kaleidoszkóp kereke.

Zárt karika zárt kereke
labda a gömb ívre rugott
szédül a Nap fáj a feje
robbannak a gondolatok.

Bennem a fa bennem az ég
bennem madár fészke csipog
bennem a tó meg a halak
s a ménesben is én vagyok.

Mint ember nem tudok helyet
hol megmaradhat a csoda
és kitelel és kinyaral
naprendszer és föld-palota.

Így a titok véglegesül
néma marad alkonyatig
mind a napút mind a sötét
búg a csiga Szaturnuszig.

2007. március 4.

*Serestély Zalán***A**

a könny
isteni szemcséje
az embernek,
milliószor hasadt isteneknek,
hiszen ha tudnánk, hogy mi még emlékezünk az édenre,
annak végzetes következményei lennének.

A kilakoltatott szoba

Versszállnyi csendjét is
szobámnak
s hogy matracom ócska
rugói
meséig
veséig
hatók
ez még nem ok
így ne magyarázd

szoba

csak húzd ki a
szavakat
a papírinyból
s legalább ékezetnyit
hagyj nekem a falon

vesébe illő pillanat
hisz úgy felgyorsult bennem a csend
hogy hallani sem bírom

versszállnyira már tőlem...
lakoltatják a szobát

Kővel kötött

egyszerre mindet
vagy soha semmit
egyszerre széthasadt tested
egyszerre versbe vetni mindet
kővel kötött lábán
kővel kötött fekete harisnyán
hogy ott nyuvadva életre
egyszerre ma is tegnap is
égre zuhanó galambot
egyre csak nyirkába zuhanó éjszakát
egyszerre ma is tegnap is
ide vele
vagy a semmit soha

Halott kisállatkám

és fogtam neked milliónyi
pillangót és egy hatalmas
dobozba rekesztettem őket,
hogy mikor végre kinyitod,
téged szerethessenek.

de mikor az állomáson
felnyitottad a fedelét,
csak halott kisállatok

zörögtek az alján,
néma kicsi tetemei
oktalanságomnak.

és te sírtál,
és kicsit neveltél is,
mert téged gyilkoltalak
meg a dobozban,
milliószorosára szétröppent
pillangóteteid,

kedves.